

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr.1. (60.) 2009.gada pavasaris

JUMS NEKAS NAV JĀMEKLĒ, TIKAI JĀBŪT SASKAŅĀ AR VISUMA LIKUMIEM.

Esiet sveicināti šai brīnumainajā 2009.gada Pavasari!

Tā nu sanācis, ka pirmajos šī gada mēnešos netikāmiem dažādu iemeslu pēc. Kā melns rēgs pār mums nolaidās vārds „krīze” un vairāk vai mazāk skāra mūs ikvienu. Arī bibliotēku, tās darbinieces un bibliotēkas budžetu. Grūti bija saņemt uzrakstīt ko gaišu un priecīgu, lai gan jūs gaidījāt šo mūsu kārtējo izdevumu.

Kad rakstu šīs rindas, rit marta mēneša pēdējās dienas. Šorīt iznākot no mājas, mani sagaida pelēks sniega mākonis ar lielām baltām pārslām un manas pēdas pirmās atstāj nospiedumus uz baltā ceļa. Pēc brīža jautri uzsmaida pavasara saulīte un apmīļo ar saviem siltajiem stariem. Un es uzsmaidu šai dienai! Un arī Tev – mūsu lasītāj!

Prieks, ka bibliotēkas apmeklētāju skaits aug ne tikai, lai izmantotu internetu, bet lai paņemtu arī kādu grāmatu vai preses izdevumu. Skumji, bet jāapbēdina čaklākie lasītāji, jo grāmatu iegādei šogad atvēlēta pavisam niecīga daļiņa no tā jau nelielā budžeta. Ir bijuši visādi laiki un mēs tomēr esam izdzīvojuši! Arī tagad vēlos pateikt **PALDIES!** ikvienam, kurš mums palīdzējis ar jebkādu ziedojumu un jo īpašu mūsu regulārajām atbalstītājām Astrīdai Cunskaī, Rozenbergai Mirdzai, Madarājai Mārai un visiem pārējiem, kurus nenosaucu vārdā. Tā mēs viens otru atbalstām un uzmundrinām. Pavasarī VISS sākas no jauna!

Lai mums izdodas!

Maija

Galapunktā

Dace Stieģele (Liepāja)

Tu vienmēr atrodies Galapunktā...

Tad kad Tu zini savu Mērķi un tad, kad šaubies

Tad kad Tev ir visas Atbildes un tad, kad Tu jautā bez mitas.

Tad kad Tava Sirds priekā gavilē un tad, kad Tava Dvēsele skumst.

Tad kad Tavs ķermenis -Tavas Mājas, ir vesels un tad, kad sasirdzis.

Tad kad Mīlestība kā Avots plūst Tevī un tad, kad Vientulības skarbie vēji pūš.

Tad kad esi Mierā un tad, kad esi panikā.

Tad kad esi Patiesībā un tad, kad esi ilūzijās.

Tu vienmēr esi Galapunktā...kopš Brīža, kad izvēlējies atnākt uz Šejieni...

Tāpat kā ikviens uz Šīs Planētas...

Jo...

Tu Esi Tas, Kas Tu Esi...

Ļauj Sev Tādam būt !

Un Pārpilnība ,Laime ,Prieks ,Miers un Mīlestība plūdis Tevī, caur Tevi un ap Tevi...

Jo...

Tu Esi Visa Daļa.

Tu Esi Mīlestība.

Tu esi Pati Esamība.

Un Tā Tas Ir...

(25.03.09)

MOSTIETIES realitātei par TO – **KAS** jūs **ESAT**, jo jūs esat VAIRĀK, nekā varat par sevi iedomāties.

MOSTIETIES realitātei, ka IR kas **AUGSTĀKS** par šīm domāšanas sistēmām, valdību sistēmām, biznesa sistēmām, kas ārēji var izlikties lieliskas, bet savā iekšienē ir pildītas ar mirušo kauliem no tiem, kas miruši garīgā nozīmē, jo viņi sevi ir norobežojuši no Dzīves Upes, kas ir Vienotība.

Nometiet važas, kas liek jums domāt, ka jums ir nepieciešams, lai šie mirušie jūs vadītu. Nometiet tās, es saku, un APZINIETIES, ka Dieva Valstība atrodas katrā no jums, un – ja jūs VĒLATIES būt par līdz-radītāju, tad Dievs – jūsu Augstākā Būtība – VADĪS jūs Dieva valstības veidošanā uz Zemes, kur nav trūkuma, nav nabadzības, nav nevienlīdzības, nav karu.

MOSTIETIES patiesībai par to, ka pārpilnība ir realitāte, un ka nabadzība ir ilūzija, kurai ir tikai viens mērķis – koncentrēt bagātību

nedaudzu rokās – atņemot to vairumam, vai

"Prieks ir izstarot un izdalīt. Izdalīt to, kas mums pieder, vienalga, vai tā būtu maize vai māja, doma vai sapnis, un zināt, ka ir kāds, kas to saņem. Visasākās sāpes jūt nevis tas, kam nav ko dot, bet tas, kas savu sirdi paņēmis rokā, iziet laužu drūzmā un neviena roka neizstiepjās viņa dāvanai pretī." - raksta Zenta Mauriņa.

Un tomēr, lai arī reizēm sāp, es tomēr dāvāju sev un citiem **Prieku!** Tas taču ir tik brīnišķīgi - ieraudzīt ko skaistu, kas ilgst tikai Mirkli, kā šī rīta Saullēkts un dāvāt to arī TEV, kurš varbūt to pat nepaspēja ieraudzīt! Vai esi redzējis varavīksnes lāsi? To varot ļoti reti redzēt – tādu mazu gabaliņu no

lielās Varavīksnes. Man to dāvāja kāda pavasara novakare, kad vakariņojot pavēros pa virtuves logu... Vien Mirklis, bet tik brīnumains! Jā, arī Zīme, kas jāmācās tulkot... Vēl mācos!

GAIDĀM ARĪ JŪSU
LĪDZDALĪBU!

Par izdevumu atbild **Maija Reinvalde**, e-pasts – majja.r@sveiks.lv

pat piespiežot to atdot labprātīgi – kā šobrīd cenšas darīt Rietumos.

MOSTIETIES tam, ka dzīve jums dod TO, ko jūs atspoguļojiet savā Apziņā. Par cik Mātes (Zemes) Gaisma vienkārši ATSPOGUĻO tos tēlus, ko jūs uz viņas projicējat – lai kādi arī tie būtu. Tad, lūk, jūs esat tapuši par savu paredzējumu īstenotājiem, kas nepārtraukti atkārtoti pacēlumu un kritumu modeļus, kurus viņi – viscaur melīgie arhi-apmānītāji – ir nosaukuši par lietišķo aktivitāšu ciklu, tiecoties to pataisīt par neizbēgamu. Taču tas nebūt tā nav, par cik Dieva realitāte ir tāda, ka dzīvei ir potenciāls PASTĀVĪGAI izaugsmei pastāvīgi pieaugošā spirālē, viņai ir potenciāls NEKAD neatgriezties atpakaļ, nekad neiet mazumā, bet pastāvīgi iet uz AUGŠU – šinī kosmiskajā sevis pārspēšanas dejā – arvien lieliskākā Daiļumā, Pilnībā, Diženumā, Meistarībā. (M. Čepules tulkojums no <http://www.biopole.ru/node/2503>)

Taču **Sarmai Upeslejai** no Tukuma rodas tik skaistas dzejas rindas...

No saulstara loku uzmeistaroju,
par bultu nolīgu vēju,
ar strazda dziesmu apsidraboju,
tā Tavos debešos vējo...

Ir Tava šī diena ar nokrāsām visām –
rītu Tu paņēmi klēpī un samīļoji,
dienai iedevi zīlītes dziesmu līdzi,
bet vakarmākoņa sprogā iekāri lākturīti –
tas gaismo manā logā mīļumu Tavu līdz rītam....